ఇంకా తెల్లవారలేదు. అనంతపురంలో వాలాలని నా మనస్సెంతగా ఆరాటపడుతోందో ఈ రైలు అంత [illegible]. 'పడవరైళ్ళు' అనుకుంటూ విసుగ్గా ప్లాట్‌ఫారమ్మీద అటూ ఇటూ తిరుగుతున్నాను.

"ఏమోయ్ రామం! ప్రయాణమా?" అంటూ సత్యం పలకరించాడు. "ఓ... నీవెక్కడికి?" అన్నా(ను).

"అక్క, మా అక్క ఈ రైలుకి వస్తోంది. అయినా నీలాగా మా కెలా కుదురుతుంది నాయనా! హాయిగా ఐ. ఏస్. సి. కి [illegible]. మీ నేస్తులా మంచివాడు. రేపో మాపో త్వరగానే [illegible] యూనివర్సిటీలోనే ఉద్యోగం చూపిస్తాడూ... నీకేమిటోయ్! నీ భవిష్యత్తు కోరే నాయనా, [illegible]... అవును కాని వెళ్ళి అనంతపురంలోనా... మాకు సత్యం ఎప్పుడో! మీ మామ [illegible], [illegible] ఉండక... మీ నాన్నగారు [illegible] అన్నారట... ఎలాగైనా అప్పుడప్పుడు [illegible] నాయనా" అంటూ తన ఉద్రేకం అంతా వెళ్లగక్కుకొన్నాడు. పాపం వాడూ నేనూ ఒకసారి [illegible] చేరినా వాడికి జాబ్ ఇంత వరకూ అయిపోలేదు. మా నేస్తానికి ప్రథమంగా [illegible] అవతలి పక్క, నా తీరిక వెళ్లిపోయింది [illegible], అయిన [illegible] ఉండడంవల్లా మా [illegible] నేను [illegible]. ఇది [illegible] ఏమిటో...

"అ... ఇన్నాళ్ళకి కదా, నేను కొత్త దారిని తిరిగిరాగలిగాను... అప్పుడే... అయినా అమ్మాయిగారు కూడా ఇంట్లో [illegible] నానాటికి [illegible] పోయింది. వారానికి... ఎప్పుడో [illegible] మా మామయ్యగారు వాళ్ళ [illegible] లోపలికి." అన్నాను.

"అందులో నీ ప్రియురాలిని చూసి... ఆహా... [illegible] అక్కడ... ఒకరి నొకరుగా చూసి... ప్రణయగోష్ఠులు..."

"నా కేమీ తోచలేదు, ప్రణయగోష్ఠులు నా తలకాయా... ఇదేం [illegible]... అందులో ఆ అమ్మాయి ఎప్పుడూ ధైర్యంగా నాతో మాట్లాడదు... ఇంకా" "ఊ... ఇక [illegible] ఎలాగ మాట్లాడుతుంది అంటూ [illegible]... ఒకరోజ్! ధైర్యంగా మాట్లాడని కింకపోయో... [illegible] మాట్లాడటంలో ఉండే అందమూ, ఆనందమూ ఎరుగకడి మాట్లాడి తీరుతుందా..." అంటూ తన [illegible] నాకేదో [illegible] ప్రసంగిస్తున్నాడో [illegible] అంతలో [illegible]

★ గెలుపెవరిది? ★

చప్పుడు చేసుకొంటూ రైలు రానేవచ్చింది. 'రామం! ఒరేయ్...గుడ్ లక్ రా...ముందు ప్రయాణం' తదుద్దేశం ప్రణయం, తద్వారా పరిణయం...తద్వారా మాకూ...ఛీ సమయానికి తగిన పదం తట్టదు...కర్మ! అదేలే పప్పన్నం అనుకో...ఊఁవెళ్ళిరా" అంటూ సత్యం చెయ్యి ఊపుతూ వుంటే రైలు వాత్తకు దూరమైపోయింది.

*　　*　　*

బండి దిగి లోపలికి అడుగుపెట్టేనో లేదో "బావ వచ్చేడు బావ వచ్చా"డంటూ మా మామయ్యపిల్లలు ఒకటే హడావిడిగా నన్ను చుట్టేశారు. అంతలోకే అత్తయ్యా, అప్పుడే భోంచేసి చెయ్యి కడుక్కొని వస్తున్న మామయ్యా వచ్చి. అవీ ఇవీ అడిగి కుశల ప్రశ్నలు చేశారు. కాని ఇందరు ఇన్ని విధాల ఆదరించినా. నాకళ్ళు వెతుకుతున్న సుశీల కనబడనేలేదు. మామామయ్య ఆఫీసుకు టైం అవడంవల్ల "సాయంత్రం సావకాశంగా మాట్లాడుదాం బాబూ; రెండురోజుల నుండీ తిండీతిప్పలూ లేనట్లుంది. వెళ్ళి భోంచెయ్యి" అంటూ తాను ఆఫీసుకు వెళ్లిపోయాడు.

అత్తయ్య ఆప్యాయంగా అన్నీ అడుగుతూ వడ్డిస్తోంది. సుభా, శంకరం నాకు ఇటూ అటూ కూర్చొని కబుర్లు చెప్తున్నారు. సుశీలను కాబోలు "నిన్నరాత్రి శనివారం అంటూ ఏమీ తినలేదు...నువ్వా కూర్చో కూడదటే. మరీ గొప్పలకు పోతావ్. మన బావేగా, ఏం కొత్తవాడా?" అని అత్తయ్య మందలిస్తోంది. వస్తుందేమో అనుకొన్నాను. కాని సుశీల దర్శనభాగ్యం కలుగలేదు. సుభ వంగసాచిలాగ అత్తయ్యతో "పోనీలే అమ్మా, దానికి సిగ్గు పాపం!" అంది.

అత్తయ్య విసుక్కొంటూ "అవును కాని రామం! ఇమ్మాక్కులు ఫైనలు అయి అప్పుడే ఏడాదిపైన అయిందా. ఎన్నాళ్లనిసాయనా! మరి ముహూర్తం నెల్లాళ్ళలో పెట్టుకొంటే వీలవుతుందా అంటే, మీఅమ్మ నాన్నా ఏమీ జవాబివ్వలేదు. నీతో ఏమైనా చెప్పారా?" అంది.

"నాకేం తెలుసుఅత్తయ్యా" అన్నాను.

శ్రీ కాఫ్
దగ్గు, ఉబ్బసములకు
దివ్యౌషధము
శ్రీవత్స కెమికల్స్ & డ్రగ్స్
లిమిటెడ్, మదరాసు-30

వెంటనే సుభ అందుకొని "ఈ అమ్మకేమీ తెలియదు...అసలు పెళ్ళికొడుకు నెవరైనా అలాగ అడుగుతారేమిటి? ... పాపం బావ సిగ్గుపడుతున్నాడే!" అంది. దాన్ని మొట్టికాయవేసి "ఈ పెద్దా పేరక్కకి అన్నీ తెలుసు కాబోలు" అంటూ లేచాను!

*　　*　　*

మర్నాడు మాసుశీ మాతోబాటు భోజనానికి తయారైనా నన్ను కన్నెత్తి చూడాలేదు, పల్లెత్తుమాట పలకనూలేదు. మేమంతా ఏదో మాట్లాడుతూ భోంచేస్తున్నాము. మాశంకరం ఉన్నట్లుండి "బావా నువ్వు కాటిలైటు చూసేవా" అన్నాడు, "ఏం కొంపతీసి నువ్వు చూశావేమిటి?" అన్నాను.

"ఓ మొన్ననే నిన్నగాక మొన్న చూశాము" అందిసుభ. "కలలోనా" అన్నా. ఇక ఇద్దరూ అందుకొన్నారు. లేదు బావా నిజంగానే మరేమోనేం అసలంతకు ముందే ఎవరెవరో చూశామని చెప్పకొంటే "ఇదిగో పులింటేఅదిగోతోక" రకాలనుకొన్నాము."

"అసలారకంగా కొందరు బడాయిలూ, గొప్పలూ చెప్పకొంటూ వుంటారులే" అంది సుభ. మధ్యలో శంకరం మళ్ళీ అందుకొని "మరేం అనాడు ఆచార్లుగారు వచ్చి, నాన్నగారితో సరిగ్గా 11-20 కి ఈ ఊళ్లో కనిపిస్తుందని..."

"ఈ ఊళ్ళో ఏమిటి ఈ ప్రాంతం మీదుగా పాస్ అవుతుందని" అంది సుశీ తన మౌనవ్రతం మరచిపోయి.

"ఊ అదేలే...ఆగ్నేయ దిక్కుగాపుట్టి వాయవ్య దిక్కుగా పోతుందని, నెత్తి మీదనుండి కాకుండా 20 డిగ్రీల కోణంలో పోతుందని, కాలేజీలో లెక్చరర్లు టెలిస్కోపులు పెట్టుకొని రోజూ దాన్ని చూస్తున్నారని చెప్పేరు" అన్నాడు మా శంకరం.

నేను మధ్యలో అందుకొని "అయితే నువ్వు టెలిస్కోపులో చూశావా" అన్నాను. "ఛీ...కాదు అయనే చెప్పేరు మామూలుగా బైనాక్యులర్స్ కూడా అక్కరలేకుండా మన కళ్ళకే కనబడుతుందని...సరే ఆరోజు 9-30 కి మేడ ఎక్కాం. పదకొండుకొట్టారు నేనూ సుభా ఆగ్నేయమూల వైపే చూస్తున్నాం. రెప్పవెయ్యకుండా... అమ్మానాన్నా నిద్రవస్తోందని క్రిందికి వెళ్ళిపోయారు."

"ఐతే మీరు ముగ్గురూ చూశారన్నమాట" అన్నాను నవ్వుతూ.

"ఛీ...నీకు నమ్మకంలేదు. చెప్పేదంతా సరిగ్గావినుమరీ" అంటూ సుభ మొదలెట్టబోతే "నువ్వు మధ్యలోరాకు నన్ను చెప్పనీ"అంటూ శంకరం "మరేం. అక్కా కూడా అటూ ఇటూ చూస్తూ అదివచ్చిచచ్చిందా? నాకు నిద్ర వస్తోంది, నేనుపోతా"నని కదలబోయి మళ్ళీ ఒక ఐదునిముషాలు అటు ఇటూ తిరుగుతోంది. అంతలోకే తూర్పునుండి రైలుకట్టకి క్రిందగా, ఒకఎర్రనిచుక్క కదుల్తూరావడం కనిపెట్టి 'అదిగో'అంది..." "మరి ఆవిడగారివి పెద్దకళ్లుగా" అంటూ కళ్లుతిప్పకొంది సుభ. సుశీవైపు చూశాను. ఆమె పెద్దకళ్ళు శంకరంచెప్పే విషయాన్ని తను చెప్తున్నట్లే మెరుస్తున్నాయి. నేనుచూడ్డం గ్రహించిన సుశీచూపులు క్రిందికివాలిపోయాయి. "ఏడిశావ్ నోరుముయ్యి" అంటూ సుశీ తనచెల్లెలి మీద విసుక్కుంది.

"మరేం, అప్పుడు పచ్చనినక్షత్రం..."

"పచ్చటిదికాదు. ఎర్రగా అంగారక గ్రహంలాగవుంది" అంది సుశీ. "ఎర్రగానే వుందర్రా" అంది అత్తయ్య.

"మీలో మీకే ఇన్ని సందేహాలొస్తున్నాయే"అంటూ అప్రయత్నంగా సుశీవైపు చూశాను. సుశీకి కొద్దిగా కోపంవస్తున్నట్లు గుర్తించి "నువ్వూ చూసేవా అత్తయ్యా" అన్నాను. "ఆఁ వీళ్ళు లేపేరు. మీమామయ్య కూడా చూశారు" అంది అత్తయ్య...

"ఊఁ. అదేలే...ఎర్రనిచుక్క అలాగ నడుచుకొని వచ్చేస్తున్నట్లు కదుల్తూ తూర్పు నుండి నడినెత్తిమీదికివచ్చి అలాగ వాయవ్య దిక్కుగాపోయి కొంతదూరం కనబడి మళ్లీ ఆ చుక్కలగుంపులో కలసిపోయినట్లైంది...

అబ్బ. నిజంగా ఒకకలలో ఏదోజరిగినట్లైంది. ఇంకా కళ్ళుమూసుకొంటే కళ్లకికడుతునే వుంది.ఎంతబాగుందనుకొన్నావు,బావా..." అంటూ శంకరం తన కామెంటరీ మొదలు పెట్టేడు. సుభ అందుకొని "మరేం...బావా, ఆరోజురాత్రంతా కలలో నాకా కాటిలైటే.. అందులో కూర్చొని అలాగ వెళ్ళిపోతూ క్రిందికి తొంగిచూశానట. అపశంగా కాలు జారి అలాగ పడిపోతున్నాను. భయపడిపోయి లేచిచూస్తే పక్కమీదే ఉన్నాను" అంది.

వాళ్ళవన్నీ చెప్పాక "మీరు చూసినది కాటిలైటు కాదు" అన్నా నెమ్మదిగా, "ఎలాగ చెప్పగలవూ?" అని రెట్టించాడు. శంకరం. "అసలు కాటిలైటు కంటికి కనబడదు. పైగా అది సూర్యాస్తమయం తర్వాతా, సూర్యోదయానికి ముందూ ట్విలైటు అంటారే...అలాంటి ట్విలైటు ఎక్కువసేపు ఉండే దేశాల్లో ఆ సమయంలో బైనాక్యులర్స్ పెట్టుకొని చూస్తేనేగాని కనబడదు. ఆసమయాల్లో అయితేనే సూర్యుని వెలుతురు చంద్రునిమీద పడి ప్రతిఫలించినట్లు, దానిమీదపడి ప్రతిఫలించి,

మనకు కనబడే అవకాశం వుంది. అంతేకాని రాత్రి పదకొండు గంటలకు కనబడే అవకాశం లేదు," అన్నాను.

"కనబడే అవకాశం లేకపోవచ్చు. కాని కనబడింది. అది ఉల్క కాదు. ఏమంటే అంత మెరుపువంటి వేగంతో జారిపడలేదు. తోకచుక్క కాదు. ఇంకేదీ కాదు. ఒకవేళ శాటిలైట్ కాకపోతే దానివెంటనే ఉన్న రాకెటైనా అయుండాలి," అంటూ సుశీ శంకరంవైపు తిరిగి నొక్కి వక్కాణించింది. "అసలు దాని మూవ్‌మెంటు బట్టే తెలుస్తోంది. అది మేన్‌మేడ్ ఆబ్జక్టు అని" అంటూ బలపరిచాడు శంకరం.

"అసలది 183 మైళ్ళుకూడా లేదురా. అంతదూరంనుండి మీకది ఎలా కనబడుతుంది?" అన్నానో లేదో "ఎలాగ కనబడుతుందో కనబడింది...పుస్తకాల్లో వ్రాసేవి మేమూ చదివేం. అది శాటిలైటే! మామూలు నక్షత్రాలు, గ్రహాలమల్లే దూరంగా కాక వాటికంటే చాలా దగ్గర్లో కదులున్నట్లు కనబడింది. పైగా మేము చూసినరోజే 8-30 కి మద్రాసులో ఎవరో మంత్రి ఎర్రనిచుక్క అలాగే కదుల్తూ పోవడం చూసినట్లు పేపర్లో పడింది..." అని సుభ అంది. "కాని అది సౌత్ ఈస్టు నుండి నార్తు వెస్టుగా పోయిందట," అన్నాడు శంకరం మధ్యలో.

"95 నిముషాలకొకసారి భూమిని చుట్టి వస్తోందిగా...అలాగ చుట్టడంలో వాళ్ళు ఒక రొటేషన్ చూసి వుండవచ్చు. మనమింకొకటి చూసివుంటాం..." అంది సుశీ.

"అయితే అది ఒకే కక్ష్యలో నడుస్తోంది కాని, నిముష నిముషానికీ డైరెక్షన్ మారుతోందా?...అయినా అసలు శాటిలైటు భూమధ్యరేఖకి 65 డిగ్రీల కోణంలో ఉత్తరమునుండి దక్షిణానికి తిరుగుతోందే కాని తూర్పునుండి కాదు," అన్నాను నవ్వుతూ.

కాని తక్కిన వాళ్ళంతా చాలా నమ్మకముగా ఉన్నారు. ముఖ్యముగా ఎన్నడూ మాట్లాడని సుశీల నాతో వాదానికి దిగిందంటే ఈ శాటిలైటు ప్రభావానికి నాకు చాలా ఆశ్చర్యం వేసింది.

"ఏమో, అవన్నీ నాకు తెలియవు. విశాల భూభాగం అంతటిలోనూ మన ఇండియా ఎంత? అందులో ఈ కాస్త అనంతపురం మేరలో మనకా దిక్కు పోతున్నట్లనిపించిందేమో?" అంది సుశీ.

"మీరు ఏ ఏరోప్లేనో చూసివుంటారు" అన్నా. వెంటనే నావైపు తిరిగి కోపంగా సుశీ "ఏరోప్లేన్ మొహం ఎరగనివాళ్ళం కాదు. రాత్రి విమానానికి ఒక లైటే కాదు, రెండుంటాయి. పైగా నేను చాలా జాగ్రత్తగా విన్నాను ఎక్కడైనా కొంచెం శబ్దం ఉందేమోనని... లేదు" అంది గట్టిగా.

"ఏమో నాకళ్ళతో చూస్తేనేకాని నేను నమ్మను" అన్నాను ఇంకా గట్టిగా.

"ఐతే పందెం వేద్దాం. నేను చూపిస్తా" నంది.

"ఎంతెంత పందెం?"

"ఐదు రూపాయలు" అంది.

"ఒసేయ్ ఏమిటే అది?" అంది అత్తయ్య.

"నువ్వు ఊరుకోవమ్మ......ప్రతిదానికీ అడ్డు" అంటూ శంకరం ఆపేశాడు. సుభ "ఒసేయ్. ఐదు ఏమిటే...పదిహేనువెయ్యి. బజార్లో మొన్న చూసిన కనకాంబరం కోయంబత్తూరు చీర కొనుక్కోవచ్చు," అంది.

"సరే అయితే. పదిహేను రూపాయలు. కాని మీ అక్క ఓడితే తన స్వంతడబ్బు ఇవ్వాలి. అమ్మనీ నాన్ననీ అడిగి కాదు," అన్నాను.

సుభ "ఒసేయ్. ఎలా తెస్తావే. ఉద్యోగం చేస్తావా?" అంటే, "ఛీ...నువ్వు కళ్ళారా చూసి కూడా ఏమిటే అది. తప్పకుండా నాకా చీర ఖాయం" అంది సుశీ ఉడుకుమోత్తనం, కోపంలో నవ్వు తెచ్చుకోడానికి ప్రయత్నిస్తూ. శంకర "ఒకవేళ అది కనబడకపోతే..." అన్నాడు. ఎందుకు కనబడదూ? తప్పక కనిపిస్తుంది," అంది సుశీ.

అత్తయ్య "బాగానేవుంది పందెం. కాని ఇలాగ ఎంతసేపు కూర్చుంటారు? నాకు పనుంది. లేవండి" అనే వరకూ మేమలాగే వున్నాం. సుభ లేస్తూ "నిన్న పే...ద్దబడాయిగా సిగ్గుపడిన అక్కయ్య ఇవాళ బావతో దెబ్బలాడేసి, పందెం కూడా వేసేసిందర్రోయ్," అంది. ఆమాటకి అంతా నవ్వేం - సుశీ మొహం సిగ్గువల్లకంటె కోపం వల్ల ఎర్రబడింది. "అలాగే నవ్వుతూ వుండండి. పందెం గెల్చుకోకపోతే చూడండి" అంటూ వెళ్ళిపోయింది సుశీ...

* * *

ఆ రాత్రి డాబామీద నేనూ శంకరం ఒకవైపూ, సుశీ, సుభా మరొకవైపు చూస్తూ కూర్చున్నాం. పదకొండు అయింది. మాటలు కూడా ఆపేసి నిశ్శబ్దంగా చూస్తున్నాం. అత్తయ్య పనంతా చేసుకొని పైకివచ్చి కాస్సేపు కూర్చుని "ఆ...అది ఏయే వూర్లు పోయివుంటుందో. ఇంకా మన అనంతపురానికి ఎంతసేపవుతుందో" అంది ఆవులిస్తూ. పక్కుమన్నాం ఆవిడ మాటలకి. "అమ్మ అదేం రైలనుకొన్నావా ఊరూరూ పోవడానికి" అన్నాడు శంకరం. "ఇప్పుడు చందమామా, సప్తఋషులూ తాతయ్యగారి ఊర్లోనూ ఇక్కడా కూడా ఒకేలాగ కనిపిస్తున్నాయా లేదా? అలాగే ఇది కూడా మనదేశమంతా ఒకేటైములో కనిపిస్తుంది" అంది సుభ తన తెలిసీ తెలియని విజ్ఞానంతో. మళ్ళీ నిశ్శబ్దం. అత్తయ్య నిద్రవస్తోందని చెప్పి దిగిపోయింది. 11-30 అయింది. శంకరం రైలుకట్ట అవతల ఏదో చూసి "అదేమిటే" అన్నాడు." "ఏదీ" అంటూ సుశీ, సుభా ముందుకొచ్చారు. తీరాచూస్తే ఏదో ఎలక్ట్రిక్ లైటు! "ఛీ, వెధవా" అని తన ఆశాభంగాన్ని వెళ్ళగక్కింది సుశీల. "ఇలాంటిదే ఏదో చూసి భ్రమపడి ఉంటారు" అన్నా. "మొన్న కనబడిందే" అన్నాడు శంకరం. "కలలోకదూ" అన్నా. సుశీ కోపంగా ఇవాళకాకుంటే రేపు కనిపిస్తుంది. ఎక్కడికి పోతుంది" అంది.

"అబ్బా 12 కావొస్తోంది. ఇంకా ఏమీ లేదు. నాకు నిద్రవస్తోంది. అదివస్తేలేపండి అంటూ క్రిందికి దిగిపోయాను. నా వెంటనే సుభా, శంకరంకూడా దిగిపోయారు. "నేనింకో అరగంట చూసివస్తా"నని సుశీ అనడం వినిపించింది. డాబామీద ఒంటరిగా వెన్నెల్లో సుశీ శాటిలైటుకోసం నిరీక్షిస్తూంది అనుకొన్నాను, కాని పదినిమిషాలైనా కాకుండా నెమ్మదిగా తలుపువేసేసి సుశీదిగివచ్చి అడుగులో అడుగువేసికొంటూ తనప్రక్క చేరుకొంది.

* * *

మర్నాడుకూడా ఇదే ప్రకారం జరిగింది. నేను శంకరంతో "మరి మీ అక్కను పదిహేను తెమ్మను. ఎలాగ తెస్తుందో చూద్దాం" అన్నాను దిగిపోతూ. ఆ మాటతో సుశీకి ఉడుకుమోత్తనం, పట్టుదలా ఎక్కువయ్యాయి. ఒంటిగంటవరకూ మేలుకొన్నా సుశీ ఎప్పుడు క్రిందికి దిగిందో నాకు తెలియనే లేదు.

* * *

మర్నాడు ఫోంచేస్తూ మామయ్య "మా సుశీతల్లి ఉత్సాహం చూస్తే మళ్ళీసారి రష్యన్‌శాటిలైటులో కూర్చొనేందుకు ఎవరొస్తారంటే 'రడీ' అనేటట్లుంది." అన్నాడు నవ్వుతూ. సుభ "మరి అక్క శాటిలైటు ఎక్కితే బావకో" అంది. "అప్పుడు నాకని నువ్వు పెళ్ళాడ్డువుగాని" అని అత్తయ్య అంటే "ఛీ నాకొద్దుబాబూ" అంటున్న సుభమాటలు మానవ్వుల్లో కలిసిపోయాయి.

రాత్రి భోజనాలవగానే సుశీ మేడెక్క

అధైర్యపడవద్దు

శాస్త్రీయమైన, నిజమైన SEX—ADVICE పొందవచ్చును. మీకు ఉండుకొన్న లక్షణములు వ్రాయుచూ, యింకా వివరాలకు కవరు పంపేది.

డాక్టర్ రత్నంసన్స్, (Estd 1904)
మలకపేట బిల్డింగ్సు, హైద్రాబాద్ - 2.
(దక్కన్)

★ గెలుపెవరిది? ★

కూర్చుంటే నిద్రలేకుండా మంచులో కూర్చో వద్దని అత్తయ్య తిట్టింది. నేనేమీ అనలేదు; అంటే ఇంక సుశీ ఉక్రోషం పట్టలేదేమో నని. ఆ రోజు సుభా, శంకరం కూడ ఎక్క లేదు!

* * *

అర్ధరాత్రి అయింది. ఒక మధుర స్పర్శతో మెలకువ వచ్చింది. ఉలిక్కిపడి లేచాను. మా సుశీ వణికిపోతోంది. రాత్రి అంతసేపూ ఒంటరిగా వుండడంవల్ల ఏదైనా చూసి భయపడిందేమో అనుకొన్నాను. ఆమె రెండు భుజాలూ పట్టుకొని 'ఏం సుశీ' అన్నా లాలనగా, కాని సుశీ నా అప్యాయత గుర్తించే స్థితిలో లేదు. అసలు స్పర్శ జ్ఞానమే లేనట్లుంది ఆమెకి. పెదిమలు వణికి పోతున్నాయి. భుజాలమీద నా చేతులు తీసేసి, బ్రహ్మప్రయత్నంమీద "కాటి లైటు" అంటూ నా చెయ్యి పట్టుకొని లాక్కెళ్ళింది. ఇంట్లో అంతా లేచారు. "అదుగో" అంది పైకి చూపిస్తూ. ఎర్రని నక్షత్రం. అవును ఎర్రగానే వుంది. రైలు కట్టకి కొంచెం పైన...అదుగో...అరే ఎంత బాగా కదుల్తోందో. ఇలాగే వస్తోంది. బాగా నడినెత్తిమీదికి వచ్చేసింది...అరే ఇదేమిటో పడమరగా పోతోందే. అదుగో అదేనా...అరే......కనబడడంలేదు. వీళు చెప్పినట్లే హొరైజన్‌లో క్రుంగినట్లే కనబడలేదు......నా ఆశ్చర్యానికి అంతులేదు! ఏమిటిదీ?......

అది శంకరం అన్నట్లు 'మేన్ మేడ్ ఆబ్జక్టు'లాగే వుంది. కాని ఎంత ప్రయత్నించినా పేపర్లో వచ్చిన విషయాలనీ, దీనినీ అనుసంధించుకోలేకపోయాను. కళ్లారా చూసిన దీన్ని నమ్మడమా? మానడమా? ఏదీ పాలుపోలేదు. మా శంకరం "బావ ఓడి పోయాడు. ఐతే మరి పదిహేను ఎప్పుడిస్తావుబావా" అన్నాడు. నేనేం జవాబు చెప్పలేకపోయాను.

క్రిందకి దిగాను. పెట్టెతీసి పదిహేను రూపాయలూ తీస్తూవుంటే సుశీ వచ్చి "ఇప్పుడేమంటారండీ" అని వెక్కిరించింది. డబ్బు చేతుల్లో పెట్టబోయాను. "ఒద్దులే" అంది, తీసికోనా వద్దా అనుకొంటూ 'గల్పావుగా తీసుకో. పదిహేనుపోతే పోయాయి కాని, కాటిలైటు ధర్మమా అని..." అంటూ కొంటెగా సుశీ కళ్ళలోకి చూసేను. సుశీ మొహం ఎర్రతామర మొగ్గలాగ అయిపోయింది. అంతలోకి శంకరం వచ్చి "ఒసేయ్. తీసికోవే...ఇలా గివ్వుబావా" అంటూ నా చేతిలోంచి డబ్బు తీసుకొని సుశీ కిచ్చాడు. అంతలోకి అత్తయ్య వచ్చి "పన్నెండు కేమిట్రా ... మీ పందెం బంగారమవా...రేపొద్దున్న చూసుకొందురు గాని...అయినా సుశీ ఏమిటే ఆ పెంకితనం? రెండురోజులు కనబడకపోతే నీ దగ్గరనుండి బావ ఇలాగే లాగేడా?" అని కేకలేస్తే, అంతా ఎవరి ప్రక్కలు వాళ్ళు చేరారు.

సుశీ, సుభా శంకరంలతో ఎంతో సేపు తానెంత ధైర్యంగా, నమ్మకంగా ఉన్నదీ అన్నీ గర్వంగా చెబ్తోంది. సుభ ఆఖరికి "అయితే అక్క పెళ్ళికాకుండానే బావని ఓడించేసిందన్న మాట. అయితే అక్కదే పైచెయ్యి!" అంటే సుశీ గర్వంగా నవ్వడం విన్న నా మనస్సు కలుక్కుమంది. 'ఏమిటిది నిజంగా కాటిలైటా' అన్న ఆలోచనలో ఎప్పుడు నిద్రపట్టిందో తెలియదు.

* * *

మా సుశీ సుభా మర్నాడు ప్రొద్దున్నే షాపుకివెళ్ళి ఆ చీర కొనుక్కొని వచ్చారు. సుశీ తలంటిపోసుకొని కనకాంబరం కోయంబత్తూరు జరీచీర కట్టుకొని బుసబుస చప్పుడు చేసుకొంటూ గర్వంగా తలఎత్తి పదిసార్లు నా గదిముందు అటూ ఇటూ తారట్లాడింది. సుభ సుశీప్రక్కనే నిలబడి "ఐతే బావా పాపం! పదిహేను రూపాయలు పోయాయి కదూ" అంది నన్ను పీటీచేస్తూ. "పదిహేను పోతే పోయాయికానీ, దాన్ని మించింది లభించింది" అన్నా...

"ఏమిటి."

"మీ అక్కనే అడుగు" అంటే, సుశీ సిగ్గుతో "ఒసే. మగవాళ్ళంతే లేవే...క్రింద పడ్డా ఇంకా నా చెయ్యి పైనే అంటూ వుంటారు" అని లేనివిసుగు నభినయించి వెళ్ళిపోయింది.

* * *

మర్నాడు నేనొక్కణ్ణే డాబాఎక్కాను. పందెం అయిపోయిందిగా, మూడు రోజుల నుండి నిద్రలేని సుశీ 7-30 కే పడుకుంది. 11.30 కి అదే దిక్కులో నుండి ఎర్రని నక్షత్రం బయలుదేరి నడినెత్తి మీదికి వచ్చి నైరుతి దిక్కుగా పోయింది. ఏమిటిదీ...నిన్న పడమరగా పోయింది. అదివరకు సుశీవాళ్లూ చూసిన రోజు ఆగ్నేయ దిక్కుగా పోయిందట. కాటిలైటు ఇలాగ దిక్కులు మారుస్తుందా? అంతేకాక 95 నిముషాల కొకసారి భూమిని చుట్టివస్తుంది. అలాగైతే నిన్న 11-30 కి కనబడితే ఈ రోజు 9-45 కో, లేక 12-55 కో కనబడాలి న్యాయానికి. కాని రోజూ అదే టైముకి కనబడడం సాధ్యమా? మరి కాటి లైటేనా? కాదేమో! ఐతేమరేమిటీ?.... ఫిజిక్సు ఎమ్. ఏ. నైనా ఒకేసబ్జక్టులో రిసర్చి చేసి తక్కినదంతా పూర్తిగా మరచిపోయినందుకూ, థీసెస్ పెట్టే హడావిడిలో కాటి లైటు విషయం గురించి శ్రద్ధతీసికొని ఏమీ చదవనందుకు నన్ను నేను తిట్టుకొన్నాను. నెమ్మదిగా ఆలోచనలోనుండి తేరుకొని క్రిందకెళ్ళి ప్రక్కమీద వాలాను.

* * *

నాలుగు రోజులు గడిచాయి. నాన్న మామయ్యకి ఉత్తరంవ్రాశారు. ముహూర్తం ఎంతతొందరలో పెట్టుకుంటే తమకంత సంతోషిస్తామనీ, అభ్యంతర మేమీ లేదనీను. సుశీ ఈ ఉత్తరం వచ్చినదగ్గరనుండి నాకంటబడడం మానేసింది. నాకు పెళ్లి అనుకొనేసరికి ఏవో మధురానుభూతులు మొలకెత్తి చాలా ఆనందంగా ఉంది. ఇంట్లో కూర్చోలేక అలాగ బజారువైపు వెళ్ళాను. టవర్ క్లాక్ దగ్గర నా ఇంటరు క్లాసుమేట్ మురళీధర కనిపించాడు. "ఇదేమిటి? ఇక్కడున్నావేం?" అన్నాడు. జవాబు చెప్పి నేనూ అదేప్రశ్న వేశాను. "ఏదో లేరా ఇంటరయ్యాక, మా నాన్న పోయారు. కుటుంబ భారం నెత్తిన పడింది. బియ్యే మొదటి సంవత్సరంలో మన చదువుకి బ్రేక్ పడింది. ఏదో కలకర్ ఆఫీసులో గుమాస్తాగా చేరాను. ఇలాగే బండిలాక్కొస్తున్నాను. అంతా నీలాగ బియ్యే, ఎమ్మే, ఎమ్మెస్సి, డి. యస్సీలూ వెలగబెడితే మాలాగ గుమాస్తాల పని ఎవ్వరా చేసేది? అందుకని మేం ఇవిచేస్తున్నాం ఏదో అంటారే..అందరూ అందలం ఎక్కితే మోసే దెవరంటూ..." అన్నాడు. ఏవో అవీ ఇవీ మాట్లాడుతూ "ఏమోయ్ కాటిలైటు చూశావా?" అన్నా. "ఉహుఁ" అంటూ పెదిమవిరచి "నువ్వు చూశావటోయ్" అన్నాడు. "ఏదో ఎర్రనిచుక్క పదకొండు గంటల ప్రాంతానికి చూశాను. అది మరి కాటిలైటేనా అని అనుమానం..." అంటున్నానో లేదో "కొంప దీశావ్...నువ్వూ పడ్డావూ బుట్టలో...ఎర్రని చుక్క రైలు కట్ట కవతల వైపుగా బయలుదేరి నడినెత్తి మీదికి వచ్చి ఏదో ఒక దిక్కుకి పోతూ ఉంటుంది!..."

"ఆఁ ఆఁ అదే...అయితే ఏం? అది

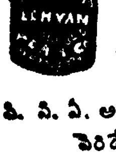

నారసింహ లేహ్యము

బంగారుతో చేరినది. మేహము, విక్లారి, విస్పత్తువగైరా హరించి బలము రక్తవృద్ధికల్గించును. 20 తు డబ్బీ రు. 3-4-0. పోస్టేజీరు.1-1-0

ఓ. వి. ఏ. అండ్ కంపెనీ ఆయుర్వేద సమాజం, పెరిడేపి (PO) నెల్లూరుజిల్లా.

శాటిలైటు కాదూ...రాకెట్టా?..."

"రాకెట్టూ కాదు, పాతలకాయా కాదు. శాటిలైటులే 800 మైళ్ళ పైనే కదూ ఉంటుందీ...కాని ఈ శాటిలైటు మబ్బుల క్రిందుగా పోతూ వుంటుంది గమనించావో లేదో. అంతేకాదు హోరైజన్ వరకూ పోదు. మధ్యలోనే పేలి అంతమైపోతుంది. ఒక్కొక్క రోజు అల్లల్లాడుతూ గజిబిజిగా పోతుంది," అన్నాడు.

"అంపేశావ్. అదా సమాచారం! నాకూ అనుమానమే, అది శాటిలైటు కాదని. కాని మేం చూసిన రోజు ఒక లైన్ గీసి అందులోనే పోయినట్టుపోయింది. పైగా ఆనాడు మబ్బులూ లేవు..." అన్నా.

"గాలివేగం ఎటుంటే అటు పోతుందిలే" అంటూనవ్వాడు, వాళ్ళ ఆఫీసు డాబాపైనే ఈపనంతా చేస్తారట. టెలిస్కోపులూ అవి పెట్టుకొని ఖగోళ పరిశీలన గావిస్తూ ఉంటారట. "గాస్ సిలిండర్లు తెప్పిస్తాములే దాన్ని వదలడానికి ప్రతిరోజూ ఇద్దరు గుమాస్తాలు డ్యూటీగావెడుతూ ఉంటారు. సరిగా 11 దాటేక గాస్ వదలి పంపిసారు. టెలిస్కోపులో దాని గమనాన్ని చూసి ఆనాటి గాలి స్పీడ్ నిర్ణయించి నోట్ చేసుకోనేందుకు మరిదరు గుమాస్తాలుంటారు. ఎప్పుడూ చేస్తూనే ఉంటాం ఈ పని. కాని ఈ శాటిలైటు కోసం ప్రజచూడ్డం ప్రారంభించాక ఇది వాళ్ళకళ్ళబడింది. పాపం అదే శాటిలైటు అనుకొని సంతోషిస్తున్నారు" అన్నాడు. 'నీతస్సదియ్య బ్రతికించావు. అదే శాటిలైటు అనుకొంటే వచ్చినది సంతోషం కాదురా బాబూ"అని మనస్సులో అనుకొని, "ఓరేయ్' నాకో ఉపకారం చేస్తావూ" అన్నా.

"ఏమిటీ? నేను చేయగలిగినదైతే" అన్నాడు. "చెయ్యలిగినదేరా నాయనా... కాని ఎందుకూ అని అడగకూడదు. ఏం?" అన్నా.

"ఓరేయ్. చిన్ననాటి స్నేహితుడివి. అందులో డి. యస్. సి. వి. ఇలాంటి చిన్న గుమాస్తాగాణ్ణి......"

"నువ్వలాగ అంటే ఊరుకోనేది లేదు. ఊఁ అను చాలు" అన్నాను. "ఊ", అన్నాడు.

"ఏం లేదురా, ఇవాళ మా కుటుంబం అంతా వస్తాము కాని చూడ్డానికి అనుమతి ఇస్తావూ?" అన్నాను. "చంపేవే ... ఏం విశేషం? అడగవద్దన్నావుగా ... ఊఁ..." అంటూ పళ్ళు బిగబట్టి, "సరే అయితే...నీ కోసం ఎలాగో అలాగ ఎరేంజిచేస్తా. కాని పదకొండు గంటలకి రాక పోయావో...మరి చూస్కో... చలిలో నీ కోసం గేటువగర కాచుకొని ఉంటాను సుమా ... రావాలి" అంటూ సెలవు తీసుకొన్నాడు.

నేనింటికి వచ్చేసరికి మా మావయ్య ఆరోజు సినిమాకి ప్లాన్ వేస్తున్నాడు. ఆఫీసు నుండి జీప్ తెప్పించి ఇంట్లో అందరినీ ప్రయాణం కమ్మంటున్నాడు. ఆ సుశీ అదే కనకాంబరం కోయంబత్తూరుచీర కట్టుకొని హడావిడిగా అటూ ఇటూ తిరుగుతోంది. జీప్ రావడం బాగానే వుందనుకొని, "నువ్వూ తయారవు రామం" అంటున్న మామయ్యతో నెమ్మదిగా సినిమా అయ్యాక అలాగ కలకర్ ఆఫీసుకు ఓ ట్రిప్ కొట్టేందుకు అనుమతి నడిగాను. "ఏం విశేషం?" అన్నాడు. మామయ్య చెవిలో అసలు రహస్యం చెప్పక తప్పిందికాదు. "ఊఁ...అదా సంగతి. సరేకానీ...అని నవ్వుతూ భుజం తట్టాడు......"

సినిమా అయింది. అంతా జీప్ ఎక్కాం. "సావిత్రి బాగాచేసిందిగదూ. 'అనురాగాలు నిండాలి' అన్నపాట బాగుంది" అంటూ సినిమా కబుర్లలోపడ్డ సుశీ, సుభా, జీప్ కలెక్టరాఫీస్‌వైపు పోవడం గమనించలేదు. జీప్ ఆగగానే "ఇదేమిటి" అన్నారు ఇద్దరూ ఒకే సారి. మురళి నాతో అన్నట్లుగానే కాచుకొని ఉన్నాడు. "తమాషా చూపిస్తానురండి" అంటూ తీసికెళ్ళాను. అత్తయ్య "నేనురాలే" నంటున్నా మామయ్య బలవంతపెట్టి తీసుకొచ్చాడు. మెట్లెక్కుతూ శంకరం, సుభా, సుశీ అంతా "ఏమిటిదీ, ఎందుకు" అనే ప్రశ్నలు ఒకలక్షఅయినా అడిగివుంటారు. మేడ ఎక్కాం. మురళి "ఇది" అంటూ వివరించబోతే "ఉష్ ఉండు చూస్తారుగా" అంటూ ఆపేశాను. తెల్లబోయాడతను.

పైన గాల్లో ఒక బెలూన్‌వుంది. క్రింద నుంచే ఒక జవాన్ గాస్ పంపుచేస్తున్నాడు "ఏమిటదీ" అంటూ శంకరం సుభా వేధించినా 'చూస్తావుండండి' అనిమాత్రం ఊరుకొన్నాను. సరిగ్గా 11 గంటలు కొట్టారు. జవాను దారంతో ఆటోమ్యాటిక్ కట్టేసి గాస్ సిలిండరుకు కనెక్టుచేసిన నూక్కి తిప్పి వదిలేడో లేదో బెలూన్ పైకి లేచిపోయింది. "అరే ఏమిటదీ" అంది సుశీల ఆశ్చర్యంగా, అప్రయత్నంగా. వెన్నెట్లో మిలమిల్లాడుతున్న కనకాంబరం జరీచీరవైపు చూస్తూ "శాటిలైటు" అన్నాను ధీమాగా...సుశీ మొహం వెల్లబడివుంటుంది. "అరే ఇదామనం శాటిలైటు అనుకొన్నదీ" అంది సుభ. "ఇది బెలూనా? ఇలాగపంపి ఏంచేస్తారూ?... ఎందుకూ?...మరైతే శాటిలైటు కాదన్నమాట! 'ఇత్యాదిప్రశ్నలొకదానివెంటమరొకటి వస్తు చుట్టేశాయి. మురళికి థాంక్స్ చెప్పి జీప్ ఎక్కాం. మా అత్తయ్య అడిగే ప్రశ్నలకి మామామయ్యా, సుభా, శంకరమూ అడిగే వాటికి నేనూ జవాబులు చెప్తూంటే ఇల్లు వచ్చేసింది. సుశీ మొహంలో రంగులెలా మారేయో కనిపెడదామని ప్రయత్నించాను కాని, చీకటివల్ల వీలుకాలేదు. పైగా ఆ పిల్ల తలవంచేసుకొని మూతి విడాయించుకొంది.

జీప్ దిగుతూ సుభ "అయితే అక్క ఓడిపోయిందన్న మాట. బావ చెయ్యేపైన. అయినా డి. యస్. సి మొగుణ్ణి ఈవిడగారి ఎస్. ఎస్. ఎల్. సి. తో లొంగదీసుకోవాలనుకొంటే సాధ్యమా?" అంది. "ముదిపెరక్కమాటలు మాట్లాడ"కంటూ అత్తయ్య

(47-వ పేజీ చూడండి)

పూవు మీ అదృష్టం చెప్పగలదు

నీ భవిష్యత్తులో ఏమి జరుగబోవునదిన్నీ, నీ సరియైన దర్యనుగురించిన్నీ నీవు తెలుసుకొనగోరినట్లయితే ఒక పోస్టు కార్డుపైన నీకు యిష్టమగు ఒక పుష్పము పేరున్నూ, నీవు వ్రాయు తేదీ, వేళ వివరములున్నూ, నీ సరియైన చిరునామాయున్నూ వెంటనే వ్రాసి పంపుము.

జ్యోతిష శాస్త్రములోని రహస్య గణితము మూలముగా మేము గుణించి, నీవు కార్డువ్రాసిన తేదీ లగాయతు 12 మాసములలోను నీయొక్క అదృష్టము, లాభనష్టములు, జీవితమార్గము, ఏ వ్యవహారములో నీకు జయము కలుగునో, నీ ఉద్యోగం విషయంలో మంచిచెడ్డలు, మార్పులు, ఆరోగ్యవిషయము, పరదేశగమనము, తీర్థయాత్రలు, వివాహము, స్త్రీసుఖము, సంతానము, నిధినిక్షేపములు, లాటరీ, అకస్మాద్ద్రవ్యలాభము మొదలగు వానినిగురించి స్పష్టముగా మాసవారీగా వ్రాసి రు. 1-4-0 లకు మాత్రము వి. పి. గా పంపగలము. (వి. పి. చార్జీలు ప్రత్యేకం) దుష్టగ్రహము లేవయినా వున్నయెడల శాంతిచేయు విధానంకూడా తెలుపగలము. వివరములు మా పూచీపైన పంపబడును. మేము పంపిన భోగటా మీకు తృప్తిగా నుండనియెడల పైకము వాపసు చేయబడును. ఒకసారి పరీక్షించి చూడుడు. మీ అడ్రసు ఇంగ్లీషులో వ్రాయండి.

Pt. DevDutt Shastri, Raj Jyotishi (WP-13) Jullundur City.

గెలుపెవరిదీ?

(17-వ పేజీ తరువాయి)

దాన్ని మొట్టికాయ వేసింది. శంకరం సుశీతో "మరి అక్కా! పదిహేనూ ఎక్కడినుండి తెస్తావే పైగా చీరకూడా కొనేశావ్" అంటే సుభ "బావదగ్గర తీసికొన్న పదిహేనుతోపాటు పందెంఓడిన పదిహేనూ కలిపి మొత్తం ముప్పై చెల్లించుకోవాలన్న మాట" అంటే అంతా నవ్వేం! సుశీ మొహం కంద గడ్డలాగ ఉడికిపోతోంది. అక్కడ నిలవలేక లోపలికి పరుగు పరుగున వెళ్లిపోయింది.

భోంచేసి నాగదిలో అడుగుపెట్టబోతూ ఉంటే నా మంచంమీద డబ్బుపెట్టి నెమ్మదిగా వచ్చేస్తున్న సుశీ కనబడింది. చెయ్యి పట్టుకొని "ఏమిటి సుశీ" అన్నాను లాలనగా. "గెల్చావుగా" అంది ఏడుపురాబోయే కంఠంతో. గడ్డం పట్టుకొని తల ఎత్తాను. "పదిహేనుతో సరిపెడదామనుకొన్నావా?" అంటూ మెరుస్తున్న కనకాంబరం చీర వైపు చూశాను. "క్షమించు బావా' అంటూ కళ్లు జలపాతాలు చేసేసుకొంది. "పిచ్చిపిల్లా" అంటూ "ఇక నెల్లాళ్ళలో ఈచీర తోపాటు నిన్నూ, నీ సర్వస్వమూ నేను గెల్చుకొంటున్నాను తెలుసా?" అని "ఇంత కష్టపడతావని తెలిస్తే ఆసలు చూపించకపోదును సుశీ! ఊరికే చెప్పేదానికంటే చూపిస్తే తమాషాగా ఉంటుందని......అయినా నువ్వే కాదుగా; నేనూ అది కాటిలైటే అనుకొన్నా...ఛీ ఛీ...ఇంత సిల్లీ విషయాని కెవరైనా ఏడుస్తారా...ఏడవకు" అన్నాను.

అంతలోకి సుభ అటు రాబోతూఉండడం గమనించిన సుశీ నీటిబిందువులతో మిలమిల్లాడుతున్న పెద్దకళ్ళ నొకసారి నావైపు మెరిపించి, 'తప్పు' అన్నట్లు ముక్కుమీద వేలు పెట్టుకొని సూచించి, పరుగెత్తింది.

"ప్రణయ జ్యోతులు వెలగించవోయ్" అన్న సత్యం మాటలు జ్ఞాపకం వచ్చాయి. పెళ్ళికాకుండానే దివ్యానుభూతిని కలిగించిన మా బెలూన్ కాటిలైటుకి ధన్యవాదాలర్పించుకొన్నాను మనస్సులోనే.

★

చంద్రహారం

(23వ పేజీ తరువాయి)

విజయ చేతులు పట్టుకొని 'విజయా! మధ్యాహ్నము నేను నీ విషయంలో మృగప్రాయంగా ప్రవర్తించాను. ఇంకెన్నడూ అటువంటి పనిచేయను. నన్ను క్షమించగలవా విజయా!...'అంటూ వెక్కివెక్కి ఏడ్చాడు మోహనరావు. ఈ మాటలు విన్న విజయకు తన బాధ దుఃఖాన్ని మర్చిపోయి చిరునవ్వుతో భర్తను ఊరడించింది.

"విజయా! పొద్దున్న ఆఫీసుకు వెళ్ళిన దగ్గర్నుంచి నా మనస్సులో ఏదో చెప్పలేని ఆందోళన కలిగింది. శంకరం ఎదురుగా వచ్చి క్షమించమని కోరినట్లు—ఆ విషయా లన్నీ జ్ఞాపకము వచ్చాయి. ఆఫీసులో ఏమీ పని చేయలేకపోయాను. ఇంటికి వచ్చిన వెంటనే నీ చంద్రహారాన్ని తాకట్టుపెట్టి, డబ్బు తెచ్చి, డాక్టరు జగన్నాధరావుగారినికూడా తీసుకొని శంకరం యింటికి వెళ్దామనుకొన్నాను. వాడి జ్వరం పూర్తిగా తగ్గిపోయేదాకా మనము అక్కడే వుండి, ఆ తరువాత యిదివరకులాగునే అందరమూ కలసి ఒకే యింట్లో వుండాలనుకొన్నాను. ఇన్నాళ్లు వాణ్ణి చూడకుండా ఎల్లా వుండగలిగానో నాకే తెలియదు. వాడు డబ్బులేక చాలా అవస్థపడుతుంటే చూడలేక రఘు యాభయి రూపాయలు యిచ్చాడుట. ఇవాళేనా వెళ్ళి చూడమని, వాడు నాకోసం కలవరిస్తున్నాడని, రఘు మరీ మరీ చెప్పాడు. తీరా యింటికి వచ్చేటప్పటికి చంద్రహారం పోవటముతో నాకు మతిపోయింది. నాకు తెలుసున్నవాళ్ళందరినీ మళ్ళీ వెళ్ళి అప్పుకోసం బతిమాలాను. కాని ప్రతివాడూ 'నెలాఖరు' అన్నవాడేకాని ఏమి యిచ్చిన పాపాన పోలేదు. డాక్టరు ఫీజుచెల్లించలేక కల్యాణి చాలా బాధపడుతోందిట" ... ఇంక మాట్లాడలేకపోయాడు.

ఎక్కడో...కలలో...విన్నట్లుగావుంది విజయకు. తన భర్తేనా తనతో మాట్లాడుతున్నదని ఆశ్చర్యపడింది. తను చంద్రహారాన్ని అడిగింది రేస్ కోసం కాదని శంకరం కోసమేనని గ్రహించి తన భర్తలోని మార్పుకు విజయ చాలా సంతోషించింది. వెంటనే భర్త కాళ్ళమీద పడి "నేనొక విషయం చెప్తాను, కోపగించుకోరు కదా!' అంది.

విజయను లేవదీసి "జన్మలో ఇంకెవరిమీద కోపగించుకోను. నీ మీద ఒట్టు. చెప్పు," అన్నాడు మోహనరావు.

"మీరు పొద్దున్న ఆఫీసుకు వెళ్లిన తరువాత నేను శంకరాన్ని చూడటానికి వెళ్లాను. కల్యాణి తనబాధంతా చెప్పింది. వాళ్ల పరిస్థితి చూడలేక మీ తరఫున మన చంద్రహారాన్ని కల్యాణికి ఇచ్చి, ఎక్కడేనా తాకట్టు పెట్టించి కావలసిన మందులన్నీ కొనిపించమని చెప్పివచ్చాను. నిజము చెబితే మీరు కోపగించుకొంటారని భయపడి మీతో చంద్రహారము పోయిందని అబద్ధమాడాల్సివచ్చింది. మీతో చెప్పకుండా స్వతంత్రించి నే నీపని చేసినందుకు నన్ను క్షమించండి," అంది వినయంగా విజయ.

"విజయా! ఎంత వివేకవంతురాలివి! నిన్ను అర్థంచేసుకోలేక నిన్ను చాలాకష్టపెట్టాను. నీకున్న జ్ఞానము, దూరదృష్టి, తెలివితేటలు నాకు వున్నట్లయితే నేను ఏనాడో బాగుపడి వుండేవాడిని. చాలా మంచిపని చేశావు. బయలుదేరు శంకరం ఇంటికి. ఇకనుంచీ అంతా కలసి ఒకే ఇంట్లో వుందాము. నువ్వు నాతో చెప్పకుండా కల్యాణికి చంద్రహారము ఇచ్చినందుకు నీ కిదే శిక్ష" అంటూ ఆమెను గాఢంగా కౌగలించుకొన్నాడు మోహనరావు. "చాల్లెండి మీ చిలిపిచేష్టలూ మీరూను" అంటూ పట్టు విడపించుకొని, బట్టలు మార్చుకో నేటందుకు లోపలికి వెళ్లింది విజయ.

★